UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

17 päivänä joulukuuta 2009 *

Asiassa C-197/09 RX-II,

jossa on kyse Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (muutoksenhakujaosto) asiassa T-12/08 P, M vastaan lääkevirasto, 6.5.2009 antaman tuomion uudelleenkäsittelystä asiassa

M

vastaan

Euroopan lääkevirasto,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit E. Juhász, G. Arestis, T. von Danwitz (esittelevä tuomari) ja D. Šváby,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

julkisasiamies: J. Mazák,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– M, edustajinaan avocat S. Orlandi, avocat J.-N. Louis ja avocat E. Marchal,

– Euroopan lääkevirasto, asiamiehinään V. Salvatore ja N. Rampal Olmedo,

– Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato G. Aiello,

– Puolan hallitus, asiamiehenään M. Dowgielewicz,

– Euroopan parlamentti, asiamiehinään E. Perillo, M. Gómez-Leal ja L. Visaggio,

– Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään C. Fekete ja M. Bauer,

– Euroopan komissio, asiamiehinään J. Currall ja D. Martin,

ottaen huomioon EY 225 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan,

ottaen huomioon Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 62 a ja 62 b artiklan,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Nyt käsiteltävässä asiassa on kyse Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (muutoksenhakujaosto) asiassa T-12/08 P, M vastaan lääkevirasto, 6.5.2009 antaman tuomion (jäljempänä 6.5.2009 annettu tuomio) uudelleenkäsittelystä; kyseisellä tuomiollaan kyseinen tuomioistuin on yhtäältä kumonnut Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa F-23/07, M vastaan lääkevirasto, 19.10.2007 antaman määräyksen (ei vielä julkaistu Kok. H.:ssa) ja Euroopan lääkeviraston (jäljempänä lääkevirasto) 25.10.2006 tekemän päätöksen, jolla oli hylätty M:n 8.8.2006 esittämä pyyntö hänen asiansa saattamisesta työkyvyttömyyslautakunnan käsiteltäväksi (jäljempänä 25.10.2006 tehty päätös), ja toisaalta velvoittanut lääkeviraston maksamaan kantajalle korvaukseksi 3 000 euroa.

2 Uudelleenkäsittelyn kohteena on kysymys siitä, vahingoittaako 6.5.2009 annettu tuomio yhteisön oikeuden yhtenäisyyttä tai johdonmukaisuutta, koska kyseisessä tuomiossa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muutoksenhakuasteena tulkinnut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklassa ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” siten, että siinä annetaan sille oikeus ottaa asia välittömästi ratkaistavaksi ja antaa asiaratkaisu huolimatta siitä, että sen käsiteltäväksi saatettu valitus koski sen tutkimista, millä tavoin oikeudenkäyntiväitettä oli käsitelty ensimmäisessä oikeusasteessa, ja siitä, että välittömästi ratkaistavaksi otetusta oikeusriidan osasta ei ollut kuultu asianosaisia kontradiktorisessa menettelyssä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa eikä asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä virkamiestuomioistuimessa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään seuraavaa:

”Jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi, yhteisöjen tuomioistuin julistaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen mitättömäksi. Se voi joko itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi.”

4 Saman perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa virkamiestuomioistuimen päätöksen ja ratkaisee asian itse. Se palauttaa asian virkamiestuomioistuimen ratkaistavaksi, jos asia ei ole ratkaisukelpoinen.”

Asian käsittelyn aikaisemmat vaiheet

5 Edellä mainitusta 6.5.2009 annetusta tuomiosta ilmenee, että M, joka tuli lääkeviraston palvelukseen väliaikaisena toimihenkilönä lokakuussa 1996, joutui työtapaturman uhriksi maaliskuussa 2005 ja on ollut siitä lähtien sairauslomalla. Sopimusta, jonka perusteella hän oli lääkeviraston palveluksessa, ei uusittu, joten se päättyi 15.10.2006.

6 M pyysi 17.2.2006 työkyvyttömyyslautakunnan asettamista, mistä lääkevirasto kieltäytyi 31.3.2006 päivätyllä kirjeellä. M teki 3.7.2006 tästä kieltäytymisestä hallinnon sisäisen valituksen, joka hylättiin 25.10.2006 tehdyllä päätöksellä.

7 M teki sillä välin 8.8.2006 uuden pyynnön työkyvyttömyyslautakunnan asettamisesta ja oheisti pyyntöönsä lääkäri W:n antaman lääketieteellisen lausunnon.

8 M pyysi 21.11.2006 päivätyllä kirjeellä lääkevirastoa täsmentämään, merkitsikö 25.10.2006 tehty päätös, jolla vahvistettiin päätös olla saattamatta asiaa työkyvyttömyyslautakunnan käsiteltäväksi, 8.8.2006 tehdyn pyynnön hylkäämistä.

9 Lääkevirasto ilmoitti 29.11.2006 päivätyllä kirjeellä M:lle, että se oli 25.10.2006 tekemässään päätöksessä asianmukaisesti katsonut, ettei 8.8.2006 tehtyä pyyntöä voitu pitää Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 59 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuna uutena pyyntönä ja että se oli sen vuoksi hylättävä kyseisessä päätöksessä mainituilla perusteilla.

10 M teki 25.1.2007 päivätyllä kirjeellä hallinnon sisäisen valituksen, jossa hän pyysi, että 25.10.2006 tehty päätös peruutettaisiin siltä osin kuin sillä oli hylätty hänen 8.8.2006 tekemänsä pyyntö. Seuraavana päivänä hän osoitti lääkevirastolle lisäksi vaatimuksen hänelle aiheutuneen aineellisen ja aineettoman vahingon korvaamisesta.

11 Valitus ja vaatimus hylättiin 31.1.2007 päivätyllä lääkeviraston kirjeellä.

12 M nosti virkamiestuomioistuimessa 19.3.2007 kanteen, jossa vaadittiin yhtäältä 25.10.2006 tehdyn päätöksen kumoamista ja toisaalta lääkeviraston velvoittamista maksamaan 100 000 euroa korvaukseksi virheellisellä virkatoiminnalla aiheutetusta vahingosta.

13 Lääkevirasto vaati erillisellä asiakirjalla kanteen tutkimatta jättämistä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen työjärjestyksen, jota Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen perustamisesta 2.11.2004 tehdyn neuvoston päätöksen 2004/752/EY, Euratom (EUVL L 333, s. 7) 3 artiklan 4 kohdan nojalla sovelletaan mutatis mutandis virkamiestuomioistuimeen, kunnes virkamiestuomioistuimen työjärjestys tulee voimaan, mikä on tapahtunut 1.11.2007, 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

14 Edellä mainitussa asiassa M vastaan lääkevirasto kyseisen 114 artiklan nojalla antamallaan määräyksellä virkamiestuomioistuin ei aloittanut suullista käsittelyä eikä siirtänyt oikeudenkäyntiväitettä ratkaistavaksi pääasian yhteydessä vaan jätti kanteen kokonaisuudessaan tutkimatta.

15 Vaatimuksesta, joka koski 25.10.2006 tehdyn päätöksen kumoamista, siltä osin kuin sillä oli hylätty M:n 8.8.2006 esittämä pyyntö, virkamiestuomioistuin katsoi, että vaatimus oli jätettävä tutkimatta, koska kyseistä päätöstä oli pidettävä päätöksenä, jolla pelkästään vahvistettiin lääkeviraston 31.3.2006 päivättyyn kirjeeseen sisältynyt päätös, ja koska tähän päätökseen kohdistuneet vaatimukset oli hallinnon sisäisen valituksen

myöhästymisen vuoksi jo jätetty tutkimatta virkamiestuomioistuimen asiassa F-13/07, L vastaan lääkevirasto, 20.4.2007 antamalla määräyksellä (ei vielä julkaistu Kok. H.:ssa).

16 Myös korvausvaatimus jätettiin tutkimatta muun muassa sillä perusteella, että se ja sitä ennen käsitelty kumoamisvaatimus liittyivät läheisesti toisiinsa.

Valitus yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen ja 6.5.2009 annettu tuomio

17 Edellä mainitussa asiassa M vastaan lääkevirasto annetusta määräyksestä tekemässään valituksessa M vaati, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa määräyksen ja sen lisäksi antaa oikeusriidassa asiaratkaisun. Lääkevirasto puolestaan vaati valituksen hylkäämistä selvästi perusteettomana ja otti perusteluissaan kantaa vain M:n kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumiseen.

18 Suostuttuaan M:n pyyntöön tulla kuulluksi oikeudenkäynnin suullisessa vaiheessa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi 6.5.2009 antamallaan tuomiolla edellä mainitussa asiassa M vastaan lääkevirasto annetun määräyksen katsoen, että määräys oli oikeudellisesti virheellinen siltä osin kuin siinä oli katsottu, ettei M:n esittämää kumoamisvaatimusta ja korvausvaatimusta voitu tutkia.

19 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, joka katsoi asian olevan yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ratkaisukelpoinen, antoi sitten itse asiaratkaisun oikeusriidassa. Se tutki kumoamisvaatimuksen, hyväksyi sen ja kumosi 25.10.2006 tehdyn päätöksen. Se tutki myös M:n korvausvaatimuksen ja velvoitti lääkeviraston maksamaan 3 000 euroa korvaukseksi hänelle aiheutuneesta aineettomasta vahingosta.

20 Tältä osin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi 6.5.2009 antamansa tuomion 100 kohdassa, että M oli virkamiestuomioistuimessa nostamassaan kanteessa vedonnut siihen, että kieltäytymällä edelleenkin aloittamasta menettelyä työkyvyttömyyden toteamiseksi lääkevirasto oli saattanut M:n huolestuttavaan ja epävarmaan tilanteeseen. Kyseisen tuomion 104 kohdassa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että M:lle oli tässä tapauksessa aiheutunut sellainen aineeton vahinko, jota ei ole mahdollista kokonaan hyvittää 25.10.2006 tehdyn päätöksen kumoamisella.

Oikeudenkäyntimenettely unionin tuomioistuimessa

21 Ensimmäisen julkisasiamiehen tehtyä 6.5.2009 annetun tuomion uudelleenkäsittelyä koskevan ehdotuksen yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 123 b artiklassa määrätty erityisjaosto päätti asiassa C-197/09 RX 24.6.2009 antamallaan päätöksellä (Kok., s. I-12033; jäljempänä yhteisöjen tuomioistuimen 24.6.2009 antama päätös), että kyseinen tuomio käsitellään uudelleen ja että uudelleenkäsittelyn kohteena on kysymys siitä, vahingoittaako 6.5.2009 annettu tuomio yhteisön oikeuden yhtenäisyyttä tai johdonmukaisuutta, koska yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muutoksenhakuasteena tulkinnut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklassa ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” siten, että siinä annetaan sille oikeus ottaa asia välittömästi ratkaistavaksi ja antaa asiaratkaisu huolimatta siitä, että sen käsiteltäväksi saatettu valitus koski sen tutkimista, millä tavoin oikeudenkäyntiväitettä oli käsitelty ensimmäisessä oikeusasteessa, ja siitä, että välittömästi ratkaistavaksi otetusta oikeusriidan osasta ei ollut kuultu asianosaisia kontradiktorisessa menettelyssä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa eikä asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä virkamiestuomioistuimessa.

22 Uudelleenkäsittelyä koskevan ehdotuksen mukaan nimittäin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asiaratkaisussaan osittain hyväksynyt vaatimuksen M:n väittämän vahingon korvaamisesta, vaikkei asianosaisia voitu virkamiestuomioistuimessa esitetyn oikeudenkäyntiväitteen jälkeen kuulla kyseisessä tuomioistuimessa pääasiasta kontradiktorisessa menettelyssä kirjallisesti tai suullisesti eikä asiassa ole ilmennyt, että sellainen kuuleminen olisi tapahtunut myöskään yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Näin ollen se seikka, että 6.5.2009 annetussa tuomiossa on annettu asiaratkaisu M:n väittämän aineettoman vahingon korvaamista koskevaan vaatimukseen, aiheuttaa vakavan vaaran siitä, että yhteisön oikeuden yhtenäisyyttä tai johdonmukaisuutta vahingoitetaan.

23 Uudelleenkäsittelyn kohteeksi määriteltiin yhteisöjen tuomioistuimen 24.6.2009 antamassa päätöksessä kolme yksityiskohtaisemmin tutkittavaa kysymystä. Ensimmäinen kysymys koskee sen tutkimista, mitä ilmaisulla ”asia on ratkaisukelpoinen” yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdan mukaan tarkoitetaan tilanteessa, jossa vastaaja on asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä tuomioistuimessa eli tässä tapauksessa virkamiestuomioistuimessa pyytänyt tätä ratkaisemaan oikeudenkäyntiväitteen käsittelemättä itse pääasiaa ja muutoksenhakutuomioistuin eli tässä tapauksessa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleen tuomioistuimen määräyksen, jolla tämä oikeudenkäyntiväite oli hyväksytty.

24 Toinen kysymys koskee sen tutkimista, merkitseekö se seikka, että muutoksenhakutuomioistuin eli tässä tapauksessa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumottuaan kyseisen määräyksen ja katsottuaan, että kanne ja erityisesti sen perusteena oleva vahingonkorvausvaatimus on tutkittava, antaa asiaratkaisun kantajan väittämän aineettoman vahingon korvaamista koskevaan vaatimukseen, vaikkei asianosaisia ollut siltä osin kuultu kontradiktorisessa menettelyssä kirjallisesti tai suullisesti asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä tuomioistuimessa eli tässä tapauksessa virkamiestuomioistuimessa eikä asiassa ilmene, että sellainen kuuleminen olisi tapahtunut muutoksenhakutuomioistuimessa, oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin koskevien vaatimusten ja erityisesti puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen sivuuttamista.

25 Siinä tapauksessa, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi todettava 6.5.2009 antamassaan tuomiossa rikkoneen yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklaa ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohtaa ja/tai loukanneen oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin koskevia vaatimuksia, erityisesti puolustautumisoikeuksien kunnioittamista, on kolmanneksi tutkittava, vahingoittaako kyseinen tuomio yhteisön oikeuden yhtenäisyyttä tai johdonmukaisuutta ja jos niin missä määrin.

Uudelleenkäsittelyn kohteena olevat kysymykset

26 Aluksi on syytä todeta, että yhteisöjen tuomioistuimen 24.6.2009 antamasta päätöksestä ja erityisesti sen 17 ja 20 kohdasta ilmenee, että uudelleenkäsittelyn kohteena on pelkästään lääkeviraston velvoittaminen maksamaan kantajalle 3 000 euroa korvaukseksi väitetystä aineettomasta vahingosta. Tämä menettely ei sen sijaan

koske 25.10.2006 tehdyn päätöksen kumoamista ja kanteen hylkäämistä muilta osin. Uudelleenkäsittelyä koskeva menettely on objektiivisena valvontamenettelynä kokonaan riippumaton asianosaisten aloitteista.

27 M on yhteisöjen tuomioistuimelle jättämissään kirjallisissa huomautuksissa väittänyt, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut asianmukaisesti ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” eikä se ole vahingoittanut yhteisön oikeuden yhtenäisyyttä tai johdonmukaisuutta eikä myöskään sivuuttanut puolustautumisoikeuksia eikä kontradiktorista periaatetta. Kaikki muut huomautuksia yhteisöjen tuomioistuimelle jättäneet osapuolet ovat sen sijaan lähinnä ehdottaneet, että yhteisöjen tuomioistuimen 24.6.2009 antamassa päätöksessä esitettyyn pääkysymykseen vastattaisiin myöntävästi.

Ilmaisu ”asia on ratkaisukelpoinen”

28 Asiassa on syytä tarkastella kysymystä siitä, onko asia muutoksenhakutuomioistuimessa ratkaisukelpoinen ja jos on niin miltä osin, kun asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitellyt tuomioistuin on vastaajan oikeudenkäyntiväitteen hyväksyen jättänyt kanteen tutkimatta käsittelemättä itse pääasiaa ja kun tästä ratkaisusta tehty valitus hyväksytään.

29 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä johtuu, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen asiakysymystä ei lähtökohtaisesti voida ratkaista silloin, kun kyseinen tuomioistuin ei ole ratkaissut oikeudenkäyntiväitettä pääasian yhteydessä vaan se on oikeudenkäyntiväitteen hyväksyen jättänyt kanteen tutkimatta (ks. asia C-39/93 P, SFEI ym. v. komissio, tuomio 16.6.1994, Kok., s. I-2681, 38 kohta; asia C-480/99 P, Plant ym. v. komissio ja South Wales Small Mines, tuomio 10.1.2002, Kok., s. I-265, 57 kohta; asia C-193/01 P, Pitsiorlas v. neuvosto ja EKP, tuomio 15.5.2003, Kok., s. I-4837, 32 kohta; asia C-229/05 P, PKK ja KNK v. neuvosto, tuomio 18.1.2007, Kok., s. I-439, 91 ja 123 kohta; asia C-521/06 P, Athinaïki Techniki v. komissio, tuomio 17.7.2008, Kok., s. I-5829, 66 kohta ja asia C-319/07 P, 3F v. komissio, tuomio 9.7.2009, Kok., s. I-5963, 98 kohta).

30 Kanteen asiakysymyksen ratkaiseminen on kuitenkin tietyin edellytyksin mahdollista, vaikka asian käsittely ensimmäisessä oikeusasteessa on koskenut vain oikeudenkäyntiväitettä, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt. Asia voi olla näin yhtäältä silloin, kun valituksenalaisen tuomion tai määräyksen kumoamisesta seuraa välttämättä, että kanteen kohteena oleva asiakysymys on ratkaistava tietyllä tavalla (ks. vastaavasti asia C-359/98 P, Ca'Pasta v. komissio, tuomio 25.5.2000, Kok., s. I-3977, 32–36 ja 39 kohta), tai toisaalta silloin, kun kumoamiskanteen asiaratkaisu perustuu asianosaisten lausumiin muutoksenhakumenettelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämän päättelyn jälkeen (ks. vastaavasti asia C-389/98 P, Gevaert v. komissio, tuomio 11.1.2001, Kok., s. I-65, 27–30, 34, 35 ja 52–58 kohta sekä asia C-459/98 P, Martínez del Peral Cagigal v. komissio, tuomio 11.1.2001, Kok., s. I-135, 29, 34 ja 48–54 kohta).

31 Nyt käsiteltävässä asiassa ei sen sijaan ole ollut tällaisia erityisiä seikkoja, joiden perusteella yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi voinut itse antaa asiaratkaisun kanteeseen, jossa vaaditaan korvauksen saamista väitetystä aineettomasta vahingosta.

32 Ensinnäkään oikeus vahingonkorvaussuoritukseen hyvitykseksi väitetystä aineettomasta vahingosta ei välittömästi seuraa valituksenalaisen määräyksen tai edes riidanalaisen toimen lainvastaisuudesta. Vahingonkorvausvaatimuksen aineellisten edellytysten arvioinnissa keskeiset seikat eivät nimittäin ole olennaisesti samoja kuin seikat, jotka ovat keskeisiä arvioitaessa sitä, onko edellä mainitussa asiassa M vastaan lääkevirasto annettu määräys oikeudellisesti virheellinen, ja sitä, onko kanne tutkittava, ja toisaalta tämän toimen kumoaminen voi jo sellaisenaan olla asianmukainen hyvitys kyseisestä aineettomasta vahingosta, kuten yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muistuttanut 6.5.2009 antamansa tuomion 103 kohdassa.

33 Toiseksi vahingonkorvausvaatimuksen aineellisista edellytyksistä ei ole kuultu asianosaisia käsiteltäessä asiaa virkamiestuomioistuimessa, joka ei myöskään ole ottanut niihin kantaa edellä mainitussa asiassa M vastaan lääkevirasto antamassaan määräyksessä, jossa ei ole lausuttu muusta kuin oikeudenkäyntiväitteestä.

34 Näin ollen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on M:n väittämän aineettoman vahingon korvaamista koskevasta vaatimuksesta lausuessaan poikennut yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, joka koskee välttämättömiä edellytyksiä asian katsomiselle ratkaisukelpoiseksi perussäännön 61 artiklassa tarkoitetulla tavalla silloin, kun vastaaja on ensimmäisessä oikeusasteessa vaatinut, että tuomioistuin lausuu oikeudenkäyntiväitteestä käsittelemättä itse pääasiaa, ja kyseinen tuomioistuin on oikeudenkäyntiväitteen hyväksyen jättänyt kanteen tutkimatta.

35 Perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohta, joka koskee yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisua, jolla valitus hyväksytään, ei tosin ole sanamuodoltaan täysin samanlainen kuin saman perussäännön 61 artiklan ensimmäinen kohta, jonka määräys koskee unionin tuomioistuinta. Nyt kysymyksessä olevan kaltaisessa prosessuaalisessa tilanteessa ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” on kyseisiä määräyksiä sovellettaessa kuitenkin tulkittava yhdenmukaisesti siitä huolimatta, että – toisin kuin kyseisessä 13 artiklan 1 kohdassa – mainitussa 61 artiklassa annetaan asian ollessa ratkaisukelpoinen unionin tuomioistuimelle jossain määrin harkintavaltaa antamalla sille oikeus palauttaa asia ensimmäiseen oikeusasteeseen.

36 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä nimittäin johtuu, että nyt käsiteltävälle asialle ominaiseen tilanteeseen rinnastettavassa tilanteessa, jossa ensimmäisenä oikeusasteena toimineen tuomioistuimen todetaan menetelleen virheellisesti jättäessään kanteen tutkimatta hyväksyttyään oikeudenkäyntiväitteen, jota se ei lykännyt ratkaistavaksi pääasian yhteydessä, unionin tuomioistuin pelkästään toteaa, ettei asia ole pääasian osalta ratkaisukelpoinen, ja palauttaa asian kyseiseen tuomioistuimeen käyttämättä tältä osin minkäänlaista harkintavaltaa (ks. vastaavasti em. asia SFEI ym. v. komissio, tuomion 38 kohta; em. asia Plant ym. v. komissio ja South Wales Small Mines, tuomion 57 kohta; em. asia Pitsiorlas v. neuvosto ja EKP, tuomion 32 kohta; em. asia PKK ja KNK v. neuvosto, tuomion 91 ja 123 kohta; em. asia Athinaïki Techniki v. komissio, tuomion 66 kohta sekä em. asia 3F v. komissio, tuomion 98 kohta).

37 Edellä lausutusta seuraa, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” ja menetellyt viimeksi mainitun määräyksen vastaisesti pitäessään nyt käsiteltävää asiaa ratkaisukelpoisena M:n väittämän aineettoman vahingon korvaamista koskevan vaatimuksen osalta.

Oikeudesta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin johtuvat vaatimukset, erityisesti vaatimus kunnioittaa puolustautumisoikeuksia

38 Asiassa on tutkittava, onko yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin loukannut oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin koskevia vaatimuksia, erityisesti puolustautumisoikeuksien kunnioittamista, antaessaan asiaratkaisun kantajan väittämän aineettoman vahingon korvaamista koskevasta vaatimuksesta, ja tämä kysymys on tutkittava riippumatta tämän tuomion 37 kohdassa todetusta oikeudellisesta virheestä.

39 Oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksilla on huomattava tehtävä oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin järjestämisessä ja etenemisessä (ks. vastaavasti asia C-462/98 P, Mediocurso v. komissio, tuomio 21.9.2000, Kok., s. I-7183, 36 kohta; asia C-14/07, Weiss und Partner, tuomio 8.5.2008, Kok., s. I-3367, 47 kohta sekä asia C-394/07, Gambazzi, tuomio 2.4.2009, Kok., s. I-2563, 28 kohta).

40 Puolustautumisoikeuksiin kuuluu kontradiktorinen periaate (ks. asia C-413/06 P, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, tuomio 10.7.2008, Kok., s. I-4951, 61 kohta sekä asia C-89/08 P, komissio v. Irlanti ym., tuomio 2.12.2009, Kok., s. I-11245, 50 kohta).

41 Tätä periaatetta sovelletaan kaikkiin menettelyihin, jotka voivat johtaa unionin toimielimen päätökseen, joka vaikuttaa huomattavasti tietyn henkilön etuihin (ks. asia C-315/99 P, Ismeri Europa v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 10.7.2001, Kok., s. I-5281, 28 kohta sekä em. asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 50 kohta). Se merkitsee yleisesti oikeudenkäynnin asianosaisten oikeutta siihen, että ne voivat ottaa kantaa tosiseikkoihin ja asiakirjoihin, joihin tuomioistuimet perustavat päätöksensä, ja keskustella tuomioistuimelle esitetyistä todisteista ja huomautuksista sekä oikeudellisista perusteista, jotka tuomioistuin on ottanut huomioon omasta aloitteestaan ja joihin se aikoo perustaa ratkaisunsa (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 52 ja 55 kohta). Oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevaan oikeuteen liittyvien vaatimusten täyttämiseksi asianosaisilla on näet oltava tilaisuus keskustella kontradiktorisesti sellaisista tosiseikoista ja oikeudellisista seikoista, jotka ovat oikeudenkäyntimenettelyn tuloksen kannalta ratkaisevia (ks. em. asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 56 kohta).

42 Unionin tuomioistuimet huolehtivat siitä, että niissä noudatetaan kontradiktorista periaatetta ja että ne itse noudattavat sitä (ks. em. asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 51 ja 54 kohta). Kontradiktorista periaatetta on sovellettava kaikkiin unionin tuomioistuimissa vireille saatetun oikeudenkäynnin asianosaisiin niiden oikeudellisesta asemasta riippumatta. Myös unionin toimielimet voivat siis vedota siihen silloin, kun ne ovat tällaisen oikeudenkäynnin asianosaisia (ks. em. asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 53 kohta).

43 Näin ollen on tutkittava, onko lääkevirastolla tässä tapauksessa ollut mahdollisuus esittää oikeudenkäynnin aikana huomautuksensa M:n vahingonkorvausvaatimuksen asiaperusteista.

44 Tältä osin on todettava, että koska virkamiestuomioistuin on käsittelemättä itse pääasiaa ja aloittamatta suullista käsittelyä hyväksynyt oikeudenkäyntiväitteen, jonka lääkevirasto oli esittänyt yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan mukaisesti, virkamiestuomioistuimessa käyty keskustelu ja virkamiestuomioistuimen tekemä arviointi ovat koskeneet pelkästään M:n nostaman kanteen ja tämän kanteen yhteydessä esitettyjen vaatimusten tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

45 Myöskään asianosaisten toimittamista oikeudenkäyntikirjelmistä muutoksenhakumenettelyssä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ei ilmene, että lääkevirasto olisi ottanut kantaa M:n korvausvaatimuksen asiaperusteisiin. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 23.1.2009 pidetyn istunnon pöytäkirjaan kuten myöskään sen 6.5.2009 antamaan tuomioon ei sitä paitsi sisälly mainintaa, jonka mukaan tuossa istunnossa olisi keskusteltu siitä, onko M:llä oikeus saada korvausta aineettomasta vahingosta ja mikä on korvaussaatavan täsmällinen suuruus.

46 Kaiken lisäksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole vain muuttanut perusteluja toisiksi vaan velvoittaessaan lääkeviraston maksamaan vahingonkorvausta se on myös muuttanut kanteen johdosta annettua ratkaisua vastaajan vahingoksi.

47 Näin ollen tulee esille ensinnäkin kysymys siitä, voidaanko korvausvaatimusta koskevan kannanoton ja kontradiktorisen keskustelun puuttumisen katsoa johtuneen lääkeviraston omasta menettelystä siksi, että virasto olisi kummassakin oikeusasteessa vapaasta tahdostaan päättänyt puolustautua vain tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevissa kysymyksissä ja siten tieten tahtoen luopunut etujensa puolustamisesta asiakysymyksessä.

48 Oikeudenkäyntiväite on sekä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 91 artiklan että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan mukainen oikeudenkäyntimenettelyyn liittyvä seikka, jolla keskustelu ja asian käsittely voidaan prosessiekonomisista syistä rajata koskemaan aluksi vain sitä, onko käsiteltävänä oleva kanne tutkittava. Tällä oikeudenkäyntimenettelyyn liittyvällä seikalla voidaan siten välttää se, että asianosaiset kirjelmissään ja tuomioistuin käsittelisivät itse asiakysymystä, vaikka kanne on jätettävä tutkimatta.

49 Jos sen sijaan kanne päätetään tutkia hylkäämällä oikeudenkäyntiväite tai jos oikeudenkäyntiväite lykätään ratkaistavaksi pääasian yhteydessä, on vielä järjestettävä keskustelu kanteen asiaperusteesta. Edellä mainituissa määräyksissä nimittäin edellytetään nimenomaisesti, että jos oikeudenkäyntiväite hylätään tai lykätään ratkaistavaksi pääasian yhteydessä, presidentti vahvistaa uudet määräajat asian käsittelyn jatkamiseksi.

50 Näin ollen olisi vastoin oikeudenkäyntiväitettä koskevien määräysten tarkoitusta, jos oikeudenkäyntiväitteen esittäneen vastaajan olisi pakko varmuuden vuoksi vastata myös pääasiaan samanaikaisesti tai, jos hän on voittanut asian ensimmäisessä oikeusasteessa, valituksen johdosta antamassaan vastineessa.

51 Lääkevirastoa ei siten voida arvostella siitä, että se olisi vapaasta tahdostaan jättänyt lausumatta vahingonkorvausvaatimuksen hyväksymisen edellytyksistä.

52 Toiseksi tulee esille kysymys siitä, voidaanko yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen omaksuma menettely hyväksyä siksi, että vaikkei kyseistä virhettä olisi tapahtunutkaan, asian käsittely ei olisi voinut johtaa muuhun lopputulokseen, jolloin kontradiktorisen periaatteen noudattamatta jättäminen ei olisi voinut vaikuttaa 6.5.2009 annetun tuomion sisältöön eikä sillä siten olisi vahingoitettu lääkeviraston etuja (ks. vastaavasti em. asia Ismeri Europa v. tilintarkastustuomioistuin, tuomion 33–35 kohta; yhdistetyt asiat C-74/00 P ja C-75/00 P, Falck ja Acciaierie di Bolzano v. komissio, tuomio 24.9.2002, Kok., s. I-7869, 70 kohta sekä em. asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 61 kohta).

53 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioinnin mukaan 25.10.2006 tehty päätös on aiheuttanut M:lle sellaista aineetonta vahinkoa, jota ei ole mahdollista kokonaan hyvittää kyseisen päätöksen kumoamisella, joten hänet on tullut oikeuttaa saamaan määrältään kohtuulliseksi harkittuna vahingonkorvauksena 3 000 euroa (ks. vastaavasti mm. asia 25/60, De Bruyn v. edustajakokous, tuomio 1.3.1962, Kok., s. 39, 60; asia 75/77, Mollet v. komissio, tuomio 13.4.1978, Kok., s. 897, 29 kohta; asia C-348/06 P, komissio v. Girardot, tuomio 21.2.2008, Kok., s. I-833, 58 kohta sekä asia T-412/05, M v. oikeusasiamies, tuomio 24.9.2008, 158 kohta).

54 Asiassa ei näin ollen voida sulkea pois sitä, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi saattanut arvioida asiaa eri tavalla, jos se olisi antanut lääkevirastolle tilaisuuden esittää huomautuksensa vahingonkorvausvaatimuksesta, ja että kontradiktorisen periaatteen noudattaminen olisi siten voinut vaikuttaa 6.5.2009 annetun tuomion sisältöön.

55 Kolmanneksi ja viimeiseksi on todettava, että – toisin kuin M on kirjallisissa huomautuksissaan katsonut – yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen omaksumaa menettelyä ei voida oikeuttaa myöskään Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 91 artiklan 1 kohdassa säädetyllä täydellä harkintavallalla Euroopan yhteisöjen ja henkilöstösäännöissä tarkoitettujen henkilöiden välisissä rahasuoritusta koskevissa oikeudenkäynneissä.

56 Oikeuskäytännön mukaan tämä harkintavalta merkitsee sitä, että unionin tuomioistuinten tehtäväksi annetaan kokonaisvaltaisen ratkaisun antaminen sen käsiteltäväksi saatettuihin oikeusriitoihin (ks. asia C-135/06 P, Weißenfels v. parlamentti, tuomio 18.12.2007, Kok., s. I-12041, 67 kohta). Vaikkei sitä olisi oikeassa järjestyksessä vaadittukaan, unionin tuomioistuimilla on tällä perusteella toimivalta kumoamisratkaisun lisäksi myös tarvittaessa viran puolesta velvoittaa vastaaja korvaamaan sen virheellisestä virkatoiminnasta aiheutunut aineeton vahinko (ks. vastaavasti asia 44/59, Fiddelaar v. komissio, tuomio 16.12.1960, Kok., s. 1077, 1093; asia 23/69, Fiehn v. komissio, tuomio 9.7.1970, Kok., s. 547, 17 kohta sekä yhdistetyt asiat 176/86 ja 177/86, Houyoux ja Guery v. komissio, tuomio 27.10.1987, Kok., s. 4333, 16 kohta).

57 Unionin tuomioistuimet eivät kuitenkaan lähtökohtaisesti voi perustaa ratkaisuaan oikeudelliseen perusteeseen, joka on otettu huomioon omasta aloitteesta, vaikka se olisikin oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluva peruste, jolleivät ne ole kehottaneet asianosaisia ensin esittämään huomautuksensa kyseisestä perusteesta (ks. em. asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 57 kohta).

58 Tästä seuraa, että unionin tuomioistuimille unionin toimielinten ja niiden henkilöstön välisissä rahasuoritusta koskevissa oikeudenkäynneissä annetun täyden harkintavallan ei voida katsoa antavan kyseisille tuomioistuimille toimivaltaa olla sellaisessa riita-asiassa noudattamatta kontradiktoriseen periaatteeseen liittyviä menettelysääntöjä erityisesti nyt käsiteltävänä olevan asian kaltaisessa tilanteessa. Lisäksi on syytä korostaa, että tässä tapauksessa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole nojautunut tähän toimivaltaan.

59 Edellä todetusta seuraa, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tässä tapauksessa ole antanut lääkevirastolle tilaisuutta esittää asianmukaisesti näkemystään vahingonkorvausvaatimuksen hyväksymisen edellytyksistä ja että se on siten sivuuttanut oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin koskevista vaatimuksista johtuvan kontradiktorisen periaatteen.

Unionin oikeuden yhtenäisyyden tai johdonmukaisuuden vahingoittuminen

60 Kun otetaan huomioon yhtäältä se, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on 6.5.2009 antamassaan tuomiossa tulkinnut virheellisesti yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” ja siten soveltanut viimeksi mainittua määräystä virheellisesti katsoessaan asian olevan kokonaisuudessaan ratkaisukelpoinen, ja toisaalta se, että kyseinen tuomioistuin on loukannut oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin koskevia vaatimuksia, asiassa on yhteisöjen tuomioistuimen 24.6.2009 antaman päätöksen mukaan tutkittava, vahingoittaako 6.5.2009 annettu tuomio unionin oikeuden yhtenäisyyttä tai johdonmukaisuutta ja jos niin missä määrin.

61 Tämän osalta on otettava huomioon seuraavat näkökohdat.

62 Ensinnäkin 6.5.2009 annettu tuomio on ensimmäinen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sellainen ratkaisu, jossa se on hyväksynyt valituksen virkamiestuomioistuimen määräyksestä, jolla oikeudenkäyntiväite oli hyväksytty käsittelemättä itse pääasiaa. Tuomio saattaa siten muodostua tulevien oikeudenkäyntiasioiden kannalta ennakkotapaukseksi.

63 Toiseksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ilmaisun ”asia on ratkaisukelpoinen” osalta poikennut tämän tuomion 29, 34 ja 36 kohdassa todetuin tavoin yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä.

64 Kolmanneksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen virheet kohdistuvat kahteen sellaiseen menettelysääntöön, jotka eivät ole voimassa pelkästään virkamiesoikeuden alalla vaan joita sovelletaan siitä riippumatta, mitä käsiteltävä asia koskee.

65 Neljänneksi ja viimeiseksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen noudattamatta jättämillä säännöillä on tärkeä asema unionin oikeusjärjestyksessä. Erityisesti Euroopan unionin tuomioistuimen perussääntö ja sen liite kuuluvat primaarioikeuteen.

66 Asiassa on nämä seikat kokonaisuudessaan huomioon ottaen todettava, että 6.5.2009 annettu tuomio vahingoittaa unionin oikeuden yhtenäisyyttä ja johdonmukaisuutta, koska yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muutoksenhakuasteena tulkinnut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklassa ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” siten, että siinä annetaan sille oikeus ottaa asia välittömästi ratkaistavaksi, antaa asiaratkaisu väitetyn aineettoman vahingon korvaamista koskevaan vaatimukseen ja velvoittaa lääkevirasto maksamaan 3 000 euron suuruinen korvaus huolimatta siitä, että sen käsiteltäväksi saatettu valitus koski sen tutkimista, millä tavoin oikeudenkäyntiväitettä oli käsitelty ensimmäisessä oikeusasteessa, ja siitä, että välittömästi ratkaistavaksi otetusta oikeusriidan osasta ei ollut kuultu asianosaisia kontradiktorisessa menettelyssä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa eikä asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä virkamiestuomioistuimessa.

67 Näin ollen on vielä vahvistettava toimenpiteet, joita asiassa todettu unionin oikeuden yhtenäisyyden ja johdonmukaisuuden vahingoittaminen edellyttää.

68 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 62 b artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos unionin tuomioistuin toteaa, että unionin yleisen tuomioistuimen päätös vahingoittaa unionin oikeuden yhtenäisyyttä tai johdonmukaisuutta, se palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen, joka on sidottu unionin tuomioistuimen ratkaisemiin oikeusseikkoihin. Palauttaessaan asian unionin tuomioistuin voi lisäksi todeta, mitä unionin yleisen tuomioistuimen päätöksen oikeusvaikutuksista on pidettävä riidan asianosaisten kannalta lopullisina. Poikkeustapauksissa unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asian ratkaisu on uudelleenkäsittelyn tulos huomioon ottaen johdettavissa unionin yleisen tuomioistuimen määrittämästä tosiseikastosta, johon se on perustanut päätöksensä.

69 Tästä seuraa, ettei unionin tuomioistuin voi pelkästään todeta unionin oikeuden yhtenäisyyden tai johdonmukaisuuden vahingoittamista päättämättä samalla tämän toteamuksen vaikutuksista kysymyksessä olevassa oikeusriidassa. Nyt käsiteltävässä tapauksessa on siten kumottava 6.5.2009 annettu tuomio siltä osin kuin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kyseisen tuomion tuomiolauselman 3 ja

5 kohdassa velvoittanut lääkeviraston maksamaan M:lle korvaukseksi 3 000 euroa sekä korvaamaan oikeudenkäyntikulut virkamiestuomioistuimessa ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

70 Kun otetaan huomioon, että unionin oikeuden yhtenäisyyden ja johdonmukaisuuden vahingoittaminen johtuu tässä tapauksessa ilmaisun ”asia on ratkaisukelpoinen” virheellisestä tulkinnasta ja kontradiktorisen periaatteen sivuuttamisesta, unionin tuomioistuin ei voi itse ratkaista asiaa lopullisesti perussäännön 62 b artiklan ensimmäisen kohdan viimeisen virkkeen nojalla.

71 Näin ollen asia on palautettava M:lle aiheutuneeksi väitetyn aineettoman vahingon korvaamista koskevan vaatimuksen osalta unionin yleiseen tuomioistuimeen, jotta lääkevirastolla olisi tilaisuus lausua näkemyksensä kyseisen vaatimuksen hyväksymisen edellytyksistä.

Oikeudenkäyntikulut

72 Työjärjestyksen 123 e artiklan viimeisen kohdan perusteella unionin tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista, kun uudelleenkäsittelyn kohteena oleva yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätös on tehty EY 225 artiklan 2 kohdan nojalla.

73 Oikeudenkäyntikulujen korvausvastuun jakautumisesta uudelleenkäsittelyn yhteydessä ei ole erityisiä määräyksiä, joten asiassa on syytä määrätä, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 23 artiklassa tarkoitetut osapuolet ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelemän asian asianosaiset, jotka ovat esittäneet unionin tuomioistuimelle oikeudenkäyntikirjelmiä tai kirjallisia huomautuksia uudelleenkäsittelyn kohteena olevista kysymyksistä, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan uudelleenkäsittelyä koskevassa menettelyssä.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (muutoksenhakujaosto) asiassa T-12/08 P, M vastaan lääkevirasto, 6.5.2009 antama tuomio vahingoittaa unionin oikeuden yhtenäisyyttä ja johdonmukaisuutta, koska kyseinen tuomioistuin on muutoksenhakuasteena tulkinnut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklassa ja perussäännön liitteessä olevan 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmaisua ”asia on ratkaisukelpoinen” siten, että siinä annetaan sille oikeus ottaa asia välittömästi ratkaistavaksi, antaa asiaratkaisu väitetyn aineettoman vahingon korvaamista koskevaan vaatimukseen ja velvoittaa lääkevirasto maksamaan 3 000 euron suuruinen korvaus huolimatta siitä, että sen käsiteltäväksi saatettu valitus koski sen tutkimista, millä tavoin oikeudenkäyntiväitettä oli käsitelty ensimmäisessä oikeusasteessa, ja siitä, että välittömästi ratkaistavaksi otetusta oikeusriidan osasta ei ollut kuultu asianosaisia kontradiktorisessa menettelyssä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa eikä asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä Euroopan unionin virkamiestuomioistuimessa.

2) Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (muutoksenhakujaosto) asiassa T-12/08 P, M vastaan lääkevirasto, 6.5.2009 antama tuomio kumotaan tuomiolauselman 3 ja 5 kohdan osalta.

3) Asia palautetaan Euroopan unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

4) M, Euroopan lääkevirasto, Italian tasavalta, Puolan tasavalta, Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan uudelleenkäsittelyä koskevassa menettelyssä.

Allekirjoitukset